

Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 1/2, πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκάσελίδων, ἐπίσης δραχμ. 2.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρκοχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν
βαρυσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἕριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΤΗΡ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξέμνητος
δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλίου ἐν γένει
τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδρηίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Καρδάλειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 84ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 48

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τελείωσε! Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὐτῆ, ὁ
στρατηγὸς κι' ὁ συνταγματάρχης μπο-
ροῦσαν νὰ ζητήσουν ἕτι ἤθελαν ἀπὸ
τοὺς μισθοὺς. Τότε εἶχαν κατακτήσει.

Ὡστε ἡ παράσταση τοῦ Ποῦμ-Ποῦμ
δὲν ἦταν καθόλου ἀχρηστή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ

— Τὸ Ἀκουτονάρ, νὰ τὸ
Ἀκουτονάρ!

Ἔτσι φώναξαν ὁ Μοκοκὸ
καὶ κι' ἡ Τολέ βολέ ἀυγῆ,
ποῦ ἀπὸ ἓνα ὄψωμα εἶδαν
νὰ προβάλλει μακριὰ ἡ ἀ-
γαπημένη πατρίδα τους.

Τὸ Ἀκουτονάρ! Ἐδῶ ἦ-
ταν πιά τὸ τέλος τοῦ ταξί-
διοῦ, κι' ἡ ἀρχὴ τῶν ἀγῶ-
νων καὶ τῶν περιπετειῶν.
Ἐδῶ θὰ ἦταν ἡ ὁ θρίαυ-
δος ἡ ὁ θάνατος.

Ὅλα τριγύρω φαίνονταν
ἤσυχα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερι-
κοὶ ἰθαγενεῖς, ποῦ φάρευαν
στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Ὅλα εἰδείχναν ὅτι κανένας
ἐκεῖ δὲν προμάντευε ὅτι ὁ
πρίγκιπας Μοκοκὸ ἔναγαύ-
ριζε στὴ χώρα τοῦ πατέ-
ρα του.

Ὁ Αὐγουστος ἄλλως, σὺν
φρόνιμος ἀρχηγός (κι' εἴ-
παμε πῶς εἶχε τὴν ἀνώτε-
ρη ἀρχηγία τῆς ἐκστρατείας, σὺν πρω-
θυπουργός ποῦ ἦταν) εἶδωσε στὸν Ἡ-
ρακλῆ τὴ διαταγὴ νὰ κρύψει προσε-
χτικὰ τὸ στρατό του μέσα στὸ δασάκι.

— Προπάντων, ἤσυχα... Ὅλοι νὰ
κρυφθῶν καὶ νὰ ἔπαυθησαν.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ δὲ φάνηκε ἀσχη-
μῆ στὸν Πατατοῦκα, ποῦ σὰ λοχίας,
διατάχθηκε νὰ τὴν ἐκτελέσει. Οἱ μαῦ-
ροι, μισθιμένοι νὰ κρύβονται στὶς ἀνω-
μαλίες τῆς γῆς, εἶγιναν ἀμέσως ἀφαν-
τοι. Τὸ «ἔπιπλό» ἄλλως τοῦ Ποῦμ-Ποῦμ

κρυβόταν πιά δύσκολα. Τ' ἄλογα ἀρχι-
σαν νὰ χρεμετίζουν, καθὼς μυρίστηκαν
κατοικημένο μέρος.

Μὰ ὁ Ποῦμ-Ποῦμ εἶδσε τὰ ζῶα μὲ
τὸ κεφάλι ψηλά σὲ πολὺ ψηλοὺς κλά-
δους τῶν δέντρων κι' ἔτσι δὲ μπορού-
σαν νὰ χρεμετίζουν.

Τότε ἔγινε τὸ πρῶτο πολεμικὸ συμ-
βούλιο.

Ὁ Ἡρακλῆς πρότεινε νὰ κάμουν ἄ-
μέσως ἀφηνειασμό, νὰ κυριεύσουν τὸ
Ἀκουτονάρ μὲ ἐφόδο.

ναξὲ ὁ στρατηγὸς θυμωμένος. Ὁ ἄχτυ-
πήσουμε στὸ σωρὸ καὶ τελείωσε! Ἄς
εἶναι καὶ χιλιάδες ἀπὸ δαύτους!

Ὁ πλοίαρχος χαμογέλασε μὲ τὴ φό-
ρα τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦφιξε τὸ χέρι.

— Εἶσαι πάλληκάρι, Ἡρακλῆ, τὸ
ξέρω, εἶπε. Μά, πρὶν χτυπήσουμε στὸ
σωρὸ, καθὼς λές, πρέπει νὰ μάθουμε
πάνω-κάτω πόσοι εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας.

Πρέπει νὰ στείλουμε ἀπόσπασμα νὰ
κάνει αὐτὸ ποῦ λέν' «ἐναγνώριση».

Πρέπει: πρῶτα-πρῶτα, νὰ μάθουμε ἂν
στὸ χωριὸ κατοικοῦν οἱ ὀ-
πήκοι τοῦ βασιλιᾶ Τόφ-
φζ ἢ οἱ Μπαταμποῦμ.

Ὁ Μοκοκὸ βιάστηκε νὰ
λύσει τὴν ἀπορία τοῦ πλοι-
άρχου.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐκεῖ εἴ-
ναι Μπαταμποῦμ! Χωριὸ
δικό τους ἀσχημα, χωρὶς
νερό, χωρὶς κυνήγι. Ἐκεῖ-
νοι ἤρθαν νὰ κάτσουν ἐδῶ,
ἔχουν νερό, ἔχουν πολὺ
κυνήγι.

Ἡ πληροφορία ἦταν πο-
λύτιμη.

— Τότε, εἶπε ὁ πλοίαρ-
χος, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι
σωστὸ νὰ κάνουμε ἐπίθεση
μὲ ἐξήντα ἄνδρες, σ' ἓνα
χωριὸ ποῦ τὸ κατέχουν τό-
σο ἄγριοι ἐχθροὶ μας.

Ὁ Μοκοκὸ ἄλλως δὲν ἦ-
ταν καὶ πολὺ δυσταχτικός.

— Οἱ πατριῶτες δικοί
μου, εἶπε θάρθουν μαζί μας
μόλις μᾶς ἴδουν καὶ θὰ πολεμήσουν
τοὺς Μπαταμποῦμ!

— Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ πράγμα πρέ-
πει νὰ βεβαιωθῶμε, πρὶν ἀρχίσουμε
ἐπιχειρήσεις, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.
Καὶ τότε ἐξήγησε στοὺς φίλους του
τὸ σχέδιό του.

Ἐπρεπε πρῶτα πρῶτα νὰ στείλουν
μέσα στὸ χωριὸ ἓναν πρόσκοπο, ἓναν
κατάσκοπο, γιὰ νὰ φέρει πληροφορίες
γιὰ τὸν πληθυσμὸ του: Πόσοι ἦταν,
ἂν ἦταν περισσότεροι οἱ Ἀκουτονάρ ἢ

«Στεκόταν ὄρθιος πάνω στὴ ράχη ἐνὸς ἀλόγου...» (Σελ. 414, στ. 6')

— Δὲ χρειάζεται καὶ πολλὴ φιλοσο-
φία, εἶπε, γιὰ νὰ πάρουμε ἓνα ἀχυρέ-
νιο χωριουδάκι... Μόλις φανεῖ ὁ στρα-
τός μου καὶ τὸ πυροβολικό μου, θὰ ἴ-
δειε τοὺς ἀράπηδες νὰ τὸ κόβουν λά-
σπη σὰ λαγοί...

Ὁ Αὐγουστος προσπάθησε νὰ συγ-
κρητῆσει τὴν ὀρμὴ τοῦ στρατηγοῦ.

— Οχι ἀπειρισκεψίες! εἶπε. Ποῖός
τὸ ξέρει ἂν οἱ μαῦροι αὐτοὶ δὲν εἶναι
εἴκοσι φορές περισσότεροι ἀπὸ μᾶς;

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει γι' αὐτό; φώ-

οι Μπαταμπούμ, αν είχαν αντίληψη...

θέσουν μιά εμπιστευτική αποστολή...

Το σχέδιο αυτό το επιδοκίμασαν...

— Τι γυρεύουν πάλι από μένα...

— Ο Μάριος το εξέγγησε:

— Θα σου αναθέσουν μιά λεπτή...

«Είσι θυμαίος! φώναξε ο Μάριος.»

Μά ο Μάριος είχε μιά ιδέα...

είδους. Και να θέλω, δε μπορώ!

«Η πρόταση ήταν πολύ λογική...

— Άκουσε εδῶ, Πατατούκι!

«Ο Μασσαλιώτης σκούνηξε...

Κι' έβγαλε το ρολόι του.

«Ο Μασσαλιώτης σκούνηξε...

— Πενήντα οκτώ...

«Ο λοχίας, που τον ξύπνησαν...

— Καλά, έστω, δέχομαι!

«Έλα λοιπόν, λοχία!

— Μπράβο σου, παλληκάρη μου!

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΡΟ

Ήταν μιά φορά ένα παιδί...

Ήταν ένα φωτερό, λαμπρό αστρο...

Μά, τον καιρό που ακόμα το παιδί...

Τώρα οι άχτιδες του ήταν πιό...

Άγγελοι έζωναν τους έρχομένους...

Μά ήταν κι' άλλοι άγγελοι...

«Η άγγελόμορφη αδερφή πρόβαλε...

Τὸ παιδί μεγάλωσε...

Τὸ παιδί έγινε άνδρας...

μπράτσο της ζώνει τὸ λαιμὸ της...

«Έτσι, τὸ παιδί έγινε με τὸν καιρό...

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

ΔΙΑΚΟΝΕΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΗ.

«Αοησαν λιγάκι νὰ ἴδουν ἀπὸ κάτω...

— Δὲ σὰς ἔδλεγα ἐγὼ πὸς θὰ...

Ναί! μὰ δὲν ἦταν κί τὸσο εὐκόλο...

«Αοησαν λοιπὸν νὰνεβαίνουν...

λευκή σημαία...

— Τὸ νοῦ σας, παιδιά!

«Απὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὁ Μπέμπης...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

15 πρόλλες σās έγγραφα για τή «μολοίστρα» και παρακάλεσα δους την ήξεραν, να μου πούν πώς τή λένε στον τόπο τους. Έλαβα πολλές απαντήσεις. Άλλοι έγγραφαν σέ μένα απευθείας, — και τί δημοφα γραμματάκια! — άλλοι στη Διάπλασι. Κι' έτσι έμαθα διάφορες όνομασίες για τή «μολοίστρα», που δέν τις ήξερα καθόλου, και κάμποσες λαϊκές δοξασίες γι' αυτή. Οι όνομασίες είναι: «κλέφτης», — ή επικρατέστερη, καθώς φαίνεται, ή σχεδόν πανελληνία, — «μαντατύρα», «προδότρα», «ταξιδιώτης», «ήλιος», «μουσαφίρης», «κούφακας» κτλ. Ανάλογες με τις όνομασίες είναι κι' οι δοξασίες. Έκει π. χ. που τή λένε «προδότρα», πιστεύουν πως στο σπίτι που μπαίνει κάτι κρυφά φανερώνεται. Κι' εκεί που τή λένε «κούφακας», έχουν τήν ιδέα, τήν πρόληψη, πως άμα μπαίνει στ' αυτό κανενός, τον κουφαίνει!

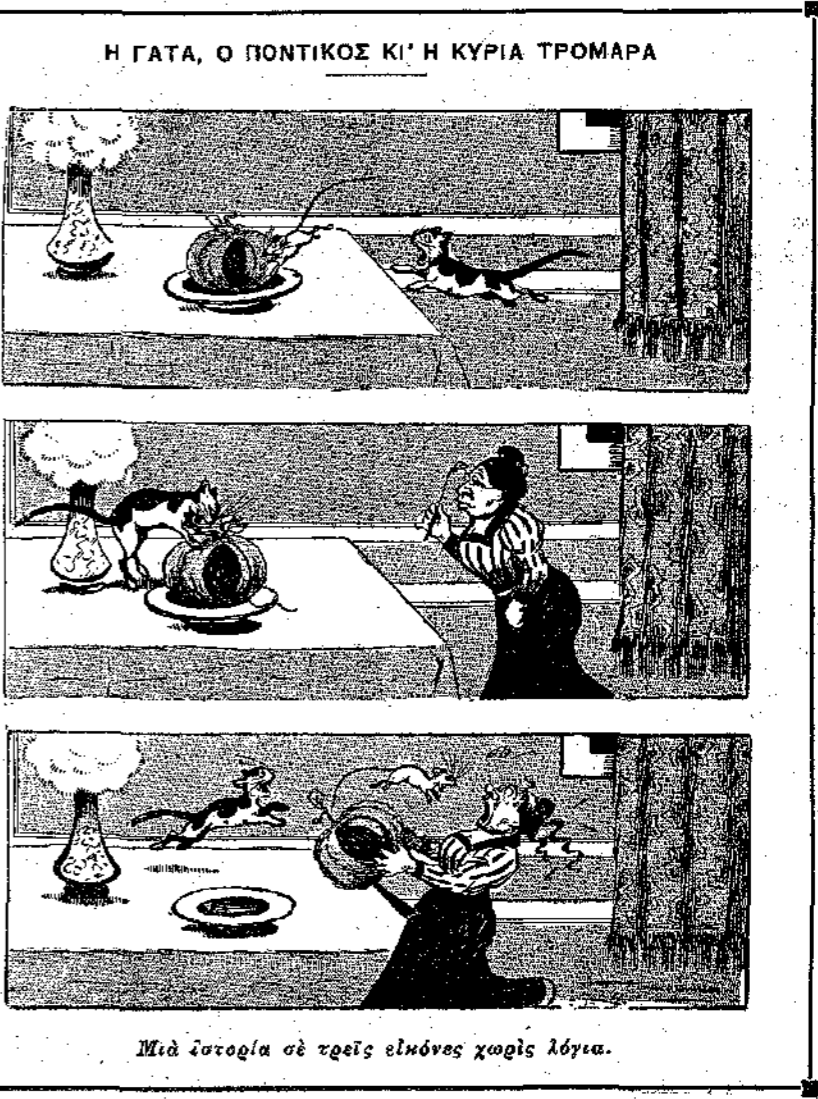
Μόνο λοιπόν από περιέργεια και για ευχαρίστηση τὰ μαζεύουν αυτά; Δέν χρησιμεύουν σέ τίποτα; — Πώς; Άν δέν χρoσίμευαν, δέν θάκαναν μια χωριστή Έπιστήμη. Χρησιμεύουν, και πολύ μάλιστα! Είναι σπουδαία, πολύτιμα, για τὰ πορίσματα, τὰ συμπεράσματα που βγάζει κανένας απ' αυτά. Διακρoτίζουν τή χαρακτήρα ενός λαού, δείχνουν τις σχέσεις που είχε ο λαός αυτός με άλλους, βοηθούν πολύ στή μελέτη της ιστορίας του, της γλώσσας του, κι' είναι τάσφαλότερα τεκμήρια της καταγωγής του. Χωριστά που αποτελούν ένα πλουσιώτατο θηκό για τον ποιητή, για τον κάθε λογιή λογοτέχνη, που βρίσκει στο λαογραφικό θησαυρό τὰ ωραιότερα μοτίβα και τις ωραιότερες λέξεις. Τό θέμα βέβαια είναι μεγάλο, δέν θά μπορούσα να σās κάποιον έσο σύντομα να τό συλλάβετε ολοκληρωτικά. Θα σās φέρω όμως λίγα παραδείγματα που άρκουν για να βρήτε μόνοι σας πολλά. Ο ελληνικός λαός πιστεύει στις Νεράιδες. Οι άρχαίοι Έλληνες είχαν τις Νηρηίδες τους. Νεράιδες και Νηρηίδες δέν είναι όλοφάναρα οι ίδιες; Πιστεύει ακόμα στις Λάμιες. Η Λάμια όμως δέν είναι τέρας της άρχαίας ελληνικής μυθολογίας; Νά λοιπόν ένα τεκμήριο, και πολύ σπουδαίο, της καταγωγής των σημερινών Έλλήνων. Γιατί ο λαός δέν διαβάξει βέβαια μυθολογία. Αλλά τὰ ξέρει και τὰ παράδοση. Και για να υπάρχουν μιά τέτοια ελληνική παράδοση στο λαό, θά πη πώς ο λαός αυτός, ο νέος, είναι συνέχεια του άρχαίου. Κι' έν άλλο άκμα: Έκατοντάδες παροιμίες του ελληνικού λαού έχουν αντίστοιχες στην άρχαιότητα. Και μπορεί κανείς να τις βρει όλες στη συλλογή Παροιμιών του Πολίτη. Υπάρχουν επίσης ένα πλήθος έθιμα σημερινά όμοια κι' άπαράλλαχτα με έθιμα άρχαία. Έτσι, και με τή λαογραφία ακόμα πιστοποιείται πως είμαστε απόγονοι των... προγόνων μας, πράγμα που τόσο άδικα μας τό άρνήθησαν μερικοί ιστορικοί.

Καθένας για τὰ πράγματα του τόπου του, του λαού του, του σπιτιού του, της παιδικής του ηλικίας. Για να γαπούμε τή «μολοίστρα», κι' εγώ και σεις, κάναμε εδώ μαζί τή μικρή της «λαογραφία». Έτσι για όλα.
Σās ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ
ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ
ΦΑΡΣΑ ΗΤΑΝ;
Ο Πανάγος ο Μελισσιώτης, κούρεας και λαϊκός ποιητής, ήταν πολύ γνωστός από μερικά έργα που είχε δώσει στο θέατρο. Φαίδροσ άνθρωπος, άστειος, έπαιξε διάφορες φάρσες στους φίλους του, που για έκδίκηση του έπαιζαν κι' αυτοί. Έτσι μιά μέρα του πήγαν στο κουρείο του έναν άγνωστο κύριο, που άγόραζε τάχα τρίχες για κάποια βιομηχανία. Ο Μελισσιώτης τό πιστέφει και δέχθηκε τή συμφορική παραγγελία του άγνωστου, που θά γύριζε σέ τρεις-τέσσερις μήνες και θάγόραζε σέ καλή τιμή δους τρίχες θά του είχε μαζέψει. Από τήν ημέρα εκείνη, όλα τὰ μαλλιά που έπεφταν κομμένα στο κουρείο του, ο Μελισσιώτης τὰ φύλαγε. Κι' όταν μετά καιρό ξαναπήγε ο άγνωστος — με τους φίλους του πάντα, — είχε να του πουλήσει πέντ' έξη σακκούλες.
— Για να τις ιδώ, ειπε ο άγνωστος. Ο Μελισσιώτης του άνοιξε τήν πρώτη.
— Ω! φώναξε ο άγνωστος: οι τρίχες, βλέπω, είναι ανακατωμένες!
— Μά τί; έκαμε ο Μελισσιώτης: έπρεπε να τις χωρίς!
— Βέβαια. Χωριστά οι άσπρες, χωριστά οι μαυρες, οι ξανθές, οι καστανές.
— Και τί θά γίνη τώρα;
— Έτσι δέν τις παίρνω. Νά τις χωρίςστε.
— Χμ! σά δύσκολο...
— Τί να σās κάμω;
Σ' αυτό τό σημείο, οι φίλοι έβαλαν τὰ γέλια τρανταχτά. Τότε μόνο κατάλαβε ο Μελισσιώτης. Και γυρίζοντας σ' αυτούς φημίσε:
— Φάρσα ήταν;... Χαλάλι σας! Μ' ένίκησατε!

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραβείον Νομική)
ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ
— Συνέχεια από τό προηγούμενο —
Χωρίς καμιά άργοπορία και κανένα διαταγμό τραβούσε μπρός και στάθηκε μονάχα όταν φθάσανε στο σπίτι μαζί με τον Κάρι. Κοίταξε τον στενό και περιωρισμένο χώρο που είχε περάσει. Δίη τήν ζωή του ίσαμε τώρα, ειδη τό πατημένο χώμα, τό ξερό χόρτο, τήν μικρή ακάφη όπου έπιανε νερό και τό σκοτεινό καλυδάκι που κοιμόταν.
— Η άλλη είναι ένα με τό δάσος! φώναξε κι' έρριξε τό κεφάλι του κατά πλάι. Δείτε ο λαίμος του άκουμπησε στην πλάτη του. Και ύστερα δρμησε τρέχοντας μέσα στο δάσος. Τό νερόφιδι.
Βαθιά μέσα στο δάσος εκεί που βρίσκονταν τὰ πεύκα, φανερόνταν κάθε χρόνο άπάνω στα δέντρα μικρές σταχτιές πεταλούδες απ' αυτές που τις λένε καλόγριες. Ηταν τόσο μικρές και τόσο λίγες που κανένας δέν τις έδινε προσοχή. Αδτές οι πεταλούδες αφού πετούσαν τρεις τέσσερις νύχτες μέσο στο δάσος, γεννούσαν τ' αυγά τους πάνω στον κορμό των πεύκων κι' ύστερα έπεφταν χάμω χωρίς ζωή.
Όταν έρχόταν ή άνοιξη ξεπροβάλλε από κάθε αυγό μιά κάμπια που τρεφόταν με τις βελόνες απ' τὰ πεύκα. Οι κάμπιες είχαν καλή όρεξη κι' έτρωγαν όσο μπορούσαν, δέν έκαναν όμως καμιά σπουδαία βλάβη στα δέντρα γιατί τις κυνηγούσαν πολύ τὰ πουλιά. Περισσότερες από χίλιες κάμπιες δέν γλύτωναν τήν ζωή τους κάθε χρόνο. Οι λίγες κάμπιες που κατάρθωναν να ζήσουν και να μεγαλώσουν έσάλλωναν έπάνω στα κλαριά άπλωναν γύρω τους ένα μετάξινο άσπρο κλουβί κι' έμεναν επί όλόκληρης βδομάδες κλεισμένες εκεί μέσα. Κατά τό διάστημα αυτό καταστρέφονταν περισσότερες απ' τις μισές. Ηταν πολύ σπάνιο να ξεπροβάλλουν από τό κλουβί τους τόν άγρουστο περισσότερες από έκατό πεταλούδες.
Κάμποσα χρόνια οι πεταλούδες αυτές ζούσαν τήν επικίνδυνη και τόσο άσχημη ζωή τους μέσα στο δάσος της Ειρήνης. Κανένα έντομο μέσα στο δάσος δέν ήταν τόσο άσημαντο, όσο αυτές. Και θά εξακολουθούσαν να ζουν ακόμη έτσι πολλά χρόνια, αν δέν τους παρουσίαζόταν ξαφνικά ένας άνέλπιστος βοηθός.
Ο βοηθός αυτός παρουσιάστηκε στις κάμπιες τήν ίδια εποχή που ο Σταχτερός έφυγε απ' τόν κύριό του. Η άλλη, τήν άλλη μέρα από τήν φυγή της, τριγύριζε στο δάσος για να τό γνωρίσει περισσότερο και για να εξοικειωθεί μα-

τί του. Κατά τό βράδυ έφθασε σ' έναν πυκνό λόγγο όπου από κάτω του βρίσκόνταν ένα μέρος σχεδόν γυμνό από δέντρα, γεμάτο λάσπες και σαπισμένα χόρτα. Στή μέση ήταν μιά γούβα με μαύρο νερό και γύρω κοντά της ήταν μερικά μεγάλα πεύκα, τόσο γέρινκα που δέν είχαν πιά καθάλου φύλλα. Στόν Σταχτερό δέν άρεσε αυτό τό μέρος και θάφευγε σχεδόν άμέσως από κεί αν δέν άνεκάλυπτε δίπλα στη γούβα μερικά χλωρά πράσινα φύλλα.
Όταν έσκούψε τό κεφάλι του για να φάη τὰ φύλλα, ειδη ένα μεγάλο μαύρο φίδι που κοιμόταν από κεί κάτω. Ο Σταχτερός ειχε άκούσει τον Κάρι να του μιλά για τις φαρμακερές όχιές που βρίσκόνταν στο δάσος κι' όταν τό έρεπτό σήκωσε τό κεφάλι του ψηλά, έβγαλε έξω τήν μακρύντα του γλώσσα κι' άρχισε να σφυρίξει, ο Σταχτερός νόμισε ότι ειχε να κάνη μ' ένα πολύ επικίνδυνο ζώο. Τρόμαξε υπερβολικά, σήκωσε τό πόδι του ψηλά, χτύπησε με τήν πατούνα του τό φίδι και το έλυωσε τό κεφάλι. Έστερα έφυγε εύθύς απ' εκεί τρέχοντας, μ' όλη του τή γρηγοράδα. Μόλις χάθηκε ο Σταχτερός πίσω από τὰ δέντρα ξεπροβάλε από τήν γούβα με τό νερό ένα άλλο φίδι μαύρο και μεγάλο όσο και τ' άλλο. Σόβηθηκε προς τήν σκοτωμένη κι' άρχισε να χαιδεύη με τή γλώσσα του τό πατημένο της κεφάλι.
— Είναι δυνατό να είσαι νεκρή, καλή αγαπημένη μου Άκακη; σφύριξε τό φίδι. Και τί εύτυχισμένοι που είχαμε ζήσει οι δυό μας τόσα χρόνια. Περνούσαμε τόσο καλά και ήταν τόσο ώριζα σ' αυτό τό μέρος που ζήσαμε πολύ περισσότερα χρόνια απ' όλα τ' άλλα νερόφιδι μέσα στο δάσος. Άχ, αυτό ήταν ή μεγαλύτερη δυστυχία που μπορούσε να μου τύχη.
Τό νερόφιδι ήταν βαθιά συγκινημένο, κουλουριαζόταν σά ναταν πληγωμένο. Άκόμη κι' οι βάτραχοι που βρίσκονταν σέ διαρκή φόβο για τή ζωή τους, έξ αιτίας του, τώρα ένιωθαν λύπη για τήν δυστυχία του.
(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΓΑΤΑ, Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

Μιά ιστορία σέ τρεις εικόνες χωρίς λόγια.

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΚΙ' Η ΦΑΝΕΛΛΑ
Οι Γάλλοι λένε: — Στο Παρίσι, όταν είναι ήλιος, να παίρνης τήν όμπρέλλα σου. Όταν βρέχει, κάνε ό,τι θέλεις. Οι Άγγλοι λένε: — Στο Λονδίνο, τό καλοκαίρι, να φορής τή φανέλλα σου. Τό χειμώνα, κάνε ό,τι θέλεις.
Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

